ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudů JUDr. Jana Passera a JUDr. Michala Mazance, v právní věci navrhovatelů: **1. Ing. P. K.**, **2. M. K.**, proti odpůrci: **Hlavní město Praha**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, zastoupenému JUDr. Petrem Vališem, advokátem se sídlem Pplk. Sochora 4, Praha 7, o návrhu na zrušení územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, schváleného dne 9. 9. 1999 zastupitelstvem hlavního města Prahy,

takto:

I. Návrh navrhovatele Ing. P. K. **se odmítá.**
II. Návrh navrhovatelky M. K. **se zamítá.**
III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Návrhem ze dne 13. 10. 2009, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 15. 10. 2009, se navrhovatelé domáhali zrušení územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, schváleného dne 9. 9. 1999 zastupitelstvem hlavního města Prahy. Návrh odůvodnili takto:

V roce 1996 došlo ke změně statusu pozemku parc. č. 36, katastrální území Krč, z původního stavebního pozemku (na pozemku stál domek, který je stále zakreslen v příslušné katastrální mapě) na pozemek, který není stavební (zahrada). Touto změnou došlo k významnému omezení vlastnických práv navrhovatelů, protože *„na pozemku není možné stavět a zároveň došlo k fatální ztrátě ceny pozemku“*.

Navrhovatelé proto žádali soud *„o uvedení do původního stavu, kdy na pozemku bude možné stavět (maximálně budova o zastavěné ploše cca 1/3 pozemku se dvěma nadzemními a jedním podzemním podlažím)“*.

Navrhovatelé také uvedli, že domek v současné době neexistuje. Předchozí existenci domku dokládali snímkem katastrální mapy s tím, že *„V. K., matka, i její rodiče měli v předmětném domku trvalé bydliště“*.

Usnesením ze dne 19. 10. 2009, čj. 8 Ao 3/2009 - 4, Nejvyšší správní soud navrhovatele mj. vyzval, aby v rámci odstranění vad návrhu řádně označili odpůrce v tomto řízení, konkrétně označili opatření obecné povahy, resp. jeho část, proti němuž návrh směřuje, vymezili, v čem spatřují nezákonnost napadeného opatření obecné povahy a konkrétně uvedli, jakým způsobem jím byli zkráceni na svých právech.

V doplnění návrhu ze dne 25. 10. 2009, doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 27. 10. 2009, navrhovatelé uvedli, že odpůrcem je *„Magistrát hl. m. Prahy, odbor územního plánu“*. Jako napadené opatření obecné povahy navrhovatelé označili *„aktuálně platný územní plán sídelního útvaru hlavního města Prahy schválený 9. 9. 1999 Zastupitelstvem hl. m. Prahy“*. Nezákonnost napadeného opatření obecné povahy spatřovali navrhovatelé v tom, že funkční využití předmětného pozemku je napadeným územním plánem *„určeno jako LR, což jsou pozemky určené k plnění funkce lesa dle zák. 289/1995 Sb., a to i přes existenci domku na předmětném pozemku a faktu, že v tomto domku žily osoby přihlášené k trvalému bydlení v něm“*. Opatřením obecné povahy byli na svých právech zkráceni *„za prvé tím, že na pozemku“* nemohou *„stavět a za druhé tím, že pozemek již není veden jako stavební a tím podstatně ztratil na ceně, takže i jeho případný prodej by byl ztrátový“*.

II.

Odpůrce navrhl zamítnutí návrhu. Předně namítl nedostatek aktivní legitimace navrhovatele Ing. P. K. s tím, že s ohledem na údaje v katastru nemovitostí není zřejmé, jaké právo k předmětnému pozemku přísluší tomuto navrhovateli.

Dále odpůrce namítl, že napadený územní plán není opatřením obecné povahy, proto není dána pravomoc Nejvyššího právního soudu podle § 4 odst. 2 písm. c) s. ř. s. Tento názor opřel o usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2007, čj. 3 Ao 1/2007 - 44, č. 1276/2007 Sb. NSS.

Pro případ, že by Nejvyšší správní soud posoudil návrh jako způsobilý meritorního projednání, odpůrce uvedl, že *„v roce 1996, na který se navrhovatelé odvolávají, nebyl podle tehdy platného Územního plánu sídelního útvaru…předmětný pozemek zařazen v nezastavitelné funkční ploše zeleně, konkrétně do plochy lesních porostů“*, ale byl *„zařazen v tzv. nestabilizovaném území, jejichž návrh funkčního využití byl upřesněn na základě zpracování podrobnějších územně plánovacích podkladů nebo pořízením územně plánovací dokumentace, v tomto případě nového územního plánu, který Územní plán sídelního útvaru hl. m. Prahy z roku 1994 nahradil“*. V období platnosti územního plánu z roku 1994 nebyla pořízena žádná změna, který by dokládala zařazení předmětného pozemku mezi lesní.

Odpůrce konstatoval, že *„usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy č. 10/05 ze dne 9. 9. 1999 byl schválen v současné době platný Územní plán sídelního útvaru hl. m. Prahy, který územní plán, na který se navrhovatelé odvolávají…nahradil“*. Tento územní plán vymezil na předmětném pozemku funkční plochu LR – lesní porosty, která umožňuje realizaci stavby pouze výjimečně. Byla-li na pozemku situována stavba, kolaudovaná ke dni účinnosti nového územního plánu, uplatní se podle odpůrce ustanovení Oddílu 5 Monofunkční plochy, část (5) Příroda, krajina, zeleň, odst. 2 a 3, která regulují možnost úprav, nástaveb či zvětšení stávajícího půdorysu takových staveb.

K procesu projednávání napadeného územního plánu odpůrce uvedl, že v jeho průběhu navrhovatelé nevznesli žádné námitky. K projednání připomínek odpůrce poukázal

na připomínku uvedenou pod č. 2201-1 OV, kterou byla požadována změna zeleně, lesních porostů na čistě obytné plochy. Připomínka však byla vznesena osobami odlišnými od navrhovatelů a pro jiné pozemky. Hygienik hlavního města Prahy k ní vydal nesouhlasné stanovisko, byla projednána a zamítnuta. K návrhu územního plánu se vyjádřilo i Ministerstvo pro místní rozvoj, které ve svém stanovisku ze dne 18. 8. 1999 posuzovalo mj. zákonnost postupu pořízení územního plánu. Odpůrce uzavřel, že *„usnesení zastupitelstva hl. m. Prahy ze dne 9. 9. 1999 bylo přijato v souladu se zákonem a splňovalo jak formální, tak materiální podmínky pro svou platnost“*.

III.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval splněním podmínek řízení. Nemohl přitom přisvědčit názoru odpůrce, že napadený územní plán není opatřením obecné povahy a že tak není dána pravomoc Nejvyššího správního soudu k jeho přezkumu. S ohledem na současnou rozhodovací praxi Ústavního soudu (srov. nález ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 14/07, http://nalus.usoud.cz, kterým Ústavní soud zrušil právě odpůrcem namítané usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2007, čj. 3 Ao 1/2007 - 44, č. 1276/2007 Sb. NSS) je totiž třeba považovat napadený územní plán za opatření obecné povahy. Ústavní soud se zmíněným nálezem přiklonil k tzv. materiálnímu pojetí institutu opatření obecné povahy a uzavřel, že obecně závazné vyhlášky, jimiž byla vymezena závazná část územního plánu, schválené do účinnosti zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, jsou opatřením obecné povahy ve smyslu § 171 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a podléhají tak soudnímu přezkumu v řízení podle § 101a s. ř. s.

Dále Nejvyšší správní soud posuzoval otázku aktivní legitimace navrhovatelů k podání návrhu. Odpůrce v této souvislosti namítl její nedostatek v případě navrhovatele Ing. P. K.

Ustanovení § 101a odst. 1 s. ř. s. přiznává právo podat návrh na zrušení opatření obecné povahy tomu, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem. Zákonná úprava je tedy založena na podmínce tvrzení porušení práv navrhovatele, přičemž k tomuto tvrzenému porušení muselo dojít přímo opatřením obecné povahy. Nejvyšší správní soud se vyjádřil k výkladu citovaného ustanovení např. v usnesení ze dne 30. 11. 2006, čj. 2 Ao 2/2006 - 62 (www.nssoud.cz), kdy uvedl, že „*pojmovým znakem opatření obecné povahy je to, že se jedná o správní akt s konkrétně určeným předmětem (vztahuje se k určité konkrétní situaci) a s obecně vymezeným okruhem adresátů. Jakkoliv však je tento okruh adresátů obecný, je třeba trvat na zákonném požadavku dotčení na právech napadeným opatřením obecné povahy. V tomto směru stojí za pozornost zdůraznit, že koncepce citovaného ustanovení § 101a s. ř. s. je založena na tvrzení existence zásahu do právní sféry dotčeného subjektu vydaným opatřením obecné povahy.“*. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž konstatoval, že „*za věcně projednatelný návrh nelze považovat i takový, v němž navrhovatel pouze tvrdí dotčení na svých právech, nýbrž toliko takový, z něhož je patrno, že dotčení na subjektivních veřejných právech podle okolností konkrétní věci je pravděpodobné.(…) Pokud zjevně - s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu - hmotněprávní sféra navrhovatele dotčena nemohla být nebo je její dotčení velmi nepravděpodobné, není dána jeho aktivní procesní legitimace k podání návrhu v tomto zvláštním typu řízení a tento návrh proto musí být odmítnut.*“.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, čj. 4 As 50/2004 - 59 (č. 1043/2007 Sb. NSS), *„lze odmítnutí návrhu z důvodu, že byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou, vyhradit případům nedostatku procesní legitimace a jen zcela zjevným případům nedostatku legitimace hmotné, který je zjistitelný bez pochyb okamžitě, zpravidla již z návrhu samotného“*. O takový případ půjde např. tehdy, jestliže navrhovatel tvrdí porušení práva, jehož pojmově vůbec nemůže být nositelem.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009 - 120 (č. 1910/2009 Sb. NSS), je osobou oprávněnou podat návrh na zrušení územního plánu *„zásadně jen taková osoba, která má přímý a nezprostředkovaný vztah k nějaké části území, které je územním plánem regulováno. Bude jím tedy vlastník (spoluvlastník) pozemku nebo jiné nemovité věci (nebo jiných majetkových hodnot majících povahu obdobnou nemovitým věcem – tedy bytů a nebytových prostor, viz § 118 odst. 2 o. z.) a oprávněný z věcného práva k takovýmto věcem (majetkovým hodnotám). Nebude jím však osoba, jejíž právo k dispozici věcí nemá povahu práva absolutního…“*. Obdobně pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2006, čj. 2 Ao 2/2006 - 62 (www.nssoud.cz), konstatoval, že *„navrhovatel* (v rozhodnutí akciová společnost) *není aktivně legitimován k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle ustanovení § 101a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, pokud napadá změnu územního plánu týkajícího se pozemků, k nimž má pouze právo bezplatného užívání a nikoliv právo vlastnické“*.

Uvedený závěr přitom podporuje skutečnost, že je to právě vlastník pozemku, kdo byl dle § 21 odst. 4 a § 22 odst. 4 zákona č. 50/1976 Sb. o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), oprávněn podat námitky proti návrhu územního plánu, zatímco ostatní osoby mohly (až na určité výjimky) podávat pouze připomínky. Právě právo vlastníka na kvalifikované vypořádání jím vznesených námitek mu i v rámci řízení o územním plánu zakládalo privilegované procesní postavení. Toto postavení má *cum grano salis* svůj odraz v aktivní legitimaci v řízení o návrhu na zrušení územního plánu jako opatření obecné povahy podle § 101a s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, čj. 5 Ao 3/2008 - 27, č. 1679/2008 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud konstatuje, že z podaného návrhu ani z jeho doplnění není zřejmé, jaké právo k předmětnému pozemku mělo svědčit Ing. P. K. Z katastru nemovitostí vyplývá, že jediným vlastníkem předmětného pozemku je M. K. Ve prospěch Ing. P. K. není v katastru nemovitostí ohledně předmětného pozemku vloženo ani žádné věcné právo.

Lze tedy uzavřít, že navrhovatel Ing. P. K. nebyl aktivně legitimován k zahájení řízení o zrušení předmětného opatření obecné povahy ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s., protože nebyl vlastníkem ani jinak věcně oprávněným k předmětnému pozemku. Návrh Ing. P. K. tak není způsobilý projednání a Nejvyšší správní soud rozhodl o jeho odmítnutí (§ 46 odst. 1 písm. c) za použití § 101a odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se posléze zabýval i otázkou pasivní legitimace odpůrce.

Navrhovatelé nejprve v návrhu neuvedli, proti komu návrh směřuje. Uvedení odpůrce je přitom jednou z náležitostí návrhu a soud je proto musel v souladu s § 37 odst. 3, 5 za použití § 101a odst. 1, 4 s. ř. s. vyzvat k označení odpůrce. Navrhovatelé označili jako odpůrce v tomto řízení „Magistrát hlavního města Prahy – odbor územního plánu“.

Podle § 101a odst. 4 s. ř. s. je *„(o)dpůrcem…ten, kdo vydal opatření obecné povahy, jehož zrušení nebo zrušení jeho části je navrhováno“*.

V usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009 - 120, č. 1910/2009 Sb. NSS, na jehož odůvodnění Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje, tento soud mj. uvedl, že *„Lze … uzavřít, že odpůrcem v řízení o zrušení územního plánu jako opatření obecné povahy je obec, jejíž zastupitelstvo územní plán vydalo...“*.

Je tedy zřejmé, že odpůrcem v nyní posuzované věci má být hlavní město Praha, nikoliv Magistrát hlavního města Prahy. Nejvyšší správní soud však uzavřel, že nesprávné

označení odpůrce v tomto řízení i s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem posuzované věci nemělo za následek věcnou neprojednatelnost návrhu. Nejvyšší správní soud se v minulosti (byť v kontextu řízení podle § 65 a násl. s. ř. s.) vyslovil, že *„Je … věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce“* (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003 - 56, č. 534/2005 Sb. NSS). Se zřetelem k závěrům uvedeným v tomto rozhodnutí a v dříve citovaném usnesení rozšířeného senátu č. 1910/2009 Sb. NSS Nejvyšší správní soud uzavřel, že i v případě tohoto typu soudního řízení správního je osoba odpůrce kogentně určena zákonem. Nejvyšší správní soud proto návrh na zrušení územního plánu věcně přezkoumal, přestože navrhovatelé v doplnění návrhu jako odpůrce nesprávně označili Magistrát hlavního města Prahy.

IV.

Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci bez jednání, protože odpůrce s takovým postupem výslovně souhlasil a navrhovatelé se k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Jejich souhlas byl proto v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. presumován.

V.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené opatření obecné povahy ve vztahu k navrhovatelce a o věci uvážil takto:

Nejvyšší správní soud postupuje v souladu se svou ustálenou judikaturou (srov. rozsudek ze dne 27. 9. 2005, čj. 1 Ao 1/2005 - 98, č. 740/2006 Sb. NSS) při zkoumání důvodnosti návrhu v pěti krocích. Nejprve zkoumá, zda napadené opatření obecné povahy bylo vydáno orgánem, který k tomu měl pravomoc. Dále se zabývá tím, zda orgán, který opatření vydal, nepřekročil zákonem stanovené meze své působnosti (věcné, osobní, prostorové a časové). Ve třetím kroku soud posuzuje zákonnost postupu odpůrce při vydávání napadeného opatření obecné povahy. Ve čtvrtém kroku se soud zaměřuje na otázku obsahového souladu napadeného opatření obecné povahy se zákonem, tedy s hmotněprávními předpisy. Poslední fáze přezkumu pak spočívá ve zkoumání souladu opatření obecné povahy se zásadou proporcionality.

Pravomoc odpůrce vydat pro své území napadený územní plán byla založena § 26 odst. 2 stavebního zákona. Tato skutečnost ostatně ani nebyla účastníky řízení zpochybňována.

K posouzení, zda odpůrce při vydání napadeného územního plánu nepřekročil zákonem stanovené meze své působnosti, Nejvyšší správní soud konstatuje, že odpůrce nejednal *ultra vires*, protože podle posledně citovaného ustanovení stavebního zákona disponoval věcnou i územní působností k vydání napadeného územního plánu. Jelikož pak nebyla jeho osobní či časová působnost v tomto směru žádným způsobem omezena, nijak z mezí své působnosti nevybočil. Podobně jako v případě prvního kroku algoritmu nebyla přitom tato skutečnost mezi účastníky řízení zpochybněna.

Nejvyšší správní soud neshledal nezákonným postup odpůrce při vydání napadeného územního plánu. Napadený územní plán byl v souladu s § 14 odst. 1 písm. a) zákona č. 367/1990 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“), schválen usnesením zastupitelstva hlavního města Prahy č. 10/05 ze dne 9. 9. 1999. Předmětným usnesením bylo rovněž schváleno záporné rozhodnutí o připomínkách, uvedené v příloze č. 2 usnesení. Závazná část územního plánu byla v souladu s § 24 odst. 1 a § 45 zákona o obcích a dle § 26 odst. 2 a § 29 odst. 3 stavebního zákona vyhlášena vyhláškou hlavního města Prahy č. 32/1999 Sbírky právních předpisů hlavního města Prahy, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, přijatou usnesením rady zastupitelstva hlavního města

Prahy č. 1156 ze dne 26. 10. 1999. Ostatně, ani zákonnost postupu odpůrce při vydání napadeného územního plánu nebyla účastníky zpochybněna.

Nejvyšší správní soud tak mohl přistoupit ke čtvrtému kroku, jímž byl přezkum souladu opatření obecné povahy s hmotným právem.

Navrhovatelka spatřovala nezákonnost územního plánu v tom, že funkční využití pozemku parc. č. 36, katastrální území Krč, je napadeným územním plánem *„určeno jako LR, což jsou pozemky určené k plnění funkce lesa dle zák. 289/1995 Sb., a to i přes existenci domku na předmětném pozemku a faktu, že v tomto domku žily osoby přihlášené k trvalému bydlení v něm“*.

Nejvyšší správní soud připomíná svůj ustálený názor, že *„smysl územního plánu spočívá v komplexním řešení funkčního využití území a ve vytváření předpokladů k zabezpečení trvalého souladu všech přírodních, civilizačních a kulturních hodnot území, zejména se zřetelem na péči o životní prostředí a ochranu jeho hlavních složek. Na schválení konkrétní úpravy územního plánu neexistuje subjektivní právo. Cílem územního plánu je vyvážit zájmy jednotlivých osob, zájmy na rozvoji území a ochraně přírody. Územní plán může být sice některými subjekty vnímán jako negativní zásah poškozující jejich osobní zájmy, přesto v určitých případech musí veřejný zájem (např. dopravní obslužnost, památková ochrana či ochrana přírody) převážit nad zájmem soukromým“* (rozsudek ze dne 11. 9. 2008, čj. 8 Ao 2/2008 - 151, www.nssoud.cz).

Přestože v návrhu na zahájení řízení navrhovatelka brojila proti *„územnímu plánu hl. m. Prahy – katastrální území Krč z roku 1996“* s tím, že právě v roce 1996 mělo dojít ke změně funkčního využití předmětného pozemku, v doplnění návrhu specifikovala napadené opatření obecné povahy jako *„aktuálně platný územní plán sídelního útvaru hlavního města Prahy schválený 9. 9. 1999 Zastupitelstvem hl. m. Prahy“*.

Spatřovala-li navrhovatelka rozpor územního plánu s hmotným právem v tom, že přes někdejší existenci stavby na předmětném pozemku napadený územní plán změnil funkční využití předmětného pozemku, tak že *„již není veden jako stavební“*, ale je určen k plnění funkce lesa, nelze jí v tomto ohledu přisvědčit.

Ze skutečnosti, že se na daném pozemku historicky nacházela stavba, nutně neplyne, že by se jednalo o pozemek určený územně plánovací dokumentací k zastavění. Navrhovatelka nenavrhla k prokázání svého tvrzení, že napadeným územním plánem bylo funkční využití pozemku změněno ze „stavebního“ na „pozemek určený k plnění funkce lesa“, žádné důkazy. Ty ostatně nenavrhla ani k prokázání původního statusu pozemku jako stavebního, resp. vůbec k prokázání původního statusu pozemku.

V tomto směru lze vyjít i z vyjádření odpůrce, podle nějž územní plán sídelního útvaru hlavního města Prahy, schválený dne 24. 2. 1994 usnesením zastupitelstva hlavního města Prahy č. 37/1, který předcházel napadenému územnímu plánu, zařadil předmětný pozemek do tzv. nestabilizovaného území s tím, že jeho funkční využití mělo být upřesněno teprve napadeným územním plánem. Pojem „nestabilizované území“ byl vymezen článkem 3 odst. 1 písm. b) Přílohy č. 3 k cit. usnesení jako území, *„které nelze zastavět trvalými stavbami nebo jinak změnit jejich funkční využití nebo je pro ně stanoven omezený režim využití“*. Podle odstavce 2 písm. b) citovaného ustanovení jsou pak nestabilizovaným územím mj. *„území a plochy, jejichž funkční a prostorové uspořádání musí být konkretizováno územně plánovací dokumentací“*.

Specifikoval-li tedy napadený územní plán funkční využití předmětného pozemku, jednalo se o postup výslovně předvídaný dosavadní územně plánovací dokumentací. Z uvedeného

zároveň vyplývá, že přijetím napadeného územního plánu nedošlo k takové změně, na kterou navrhovatelka poukázala a kterou považuje za nezákonnou. Ani za účinnosti územního plánu z roku 1994 totiž nebylo možné využít předmětný pozemek k trvalému zastavění (článek 3 odst. 1 písm. b) Přílohy č. 3 k usnesení zastupitelstva hlavního města Prahy č. 37/1 ze dne 24. 2. 1994).

Skutečnost, že se na předmětném pozemku v minulosti nacházela stavba, není bez dalšího překážkou pro to, aby napadený územní plán pro předmětný pozemek jako dosud nestabilizované území stanovil funkční využití lesního porostu. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit skutečnost, že v takové stavbě kdysi žily osoby, které v ní měly trvalé bydliště.

Lze shrnout, že námitka navrhovatelky se omezuje pouze na tvrzení dotčení jejích práv a nijak konkrétně nezpochybňuje zákonnost napadeného územního plánu. I toto dotčení na právech přitom navrhovatelka tvrdila velmi stručně a nijak je neprokázala. Navíc i případné dotčení vlastnického práva navrhovatelky k předmětnému pozemku samo o sobě nezakládá nezákonnost napadeného územního plánu. Námitka proto není důvodná.

Otázkou nezákonnosti napadeného územního plánu se nad rámec námitky navrhovatelky Nejvyšší správní soud zabýval v souladu s § 101d odst. 1 *in fine* s. ř. s. pouze v obecné rovině, nedospěl přitom k závěrům, pro které by bylo nutno napadený územní plán zrušit.

Nejvyšší správní soud v rámci posledního kroku přezkumu opatření obecné povahy posuzoval, zda by i případný zásah do práv navrhovatelky vyhověl požadavkům principu proporcionality.

V předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku již bylo konstatováno, že řešení zvolené územním plánem může legitimně omezit vlastnické právo vlastníků dotčených nemovitostí, popř. i jiná práva s nimi spojená. Nejvyšší správní soud se v rámci přezkumu opatření obecné povahy nezabývá vhodností či účelností stanovení funkčního využití území. Přísluší mu pouze posouzení, zda takové řešení nevybočuje z mantinelů daných právní úpravou územního plánování a zda do práv dotčených osob nezasahuje zjevně nepřiměřeně.

Nejvyšší správní soud již shora konstatoval, že napadeným územním plánem nebyla práva navrhovatelky dotčena způsobem, který navrhovatelka namítá. Lze připomenout, že podle vyjádření odpůrce ani územní plán z roku 1994 stěžovatelce neumožňoval v rámci výkonu jejího vlastnického práva k pozemku využít předmětný pozemek k umístění trvalé stavby (a stěžovatelka nenavrhla žádné důkazy k prokázání opaku). Napadený územní plán tak v tomto ohledu pro navrhovatelku neznamenal zásadní změnu či dotčení jejího vlastnického práva a otázku proporcionality mezi tvrzeným zásahem a dotčením práv navrhovatelky nebylo třeba zkoumat.

Pouze na okraj lze uvést, že navrhovatelka v doplnění návrhu k výzvě soudu nespecifikovala, zda se domáhá zrušení celého územního plánu či jeho části. Jelikož se však její námitky týkaly jen pozemku v jejím vlastnictví, zbývající částí napadeného územního plánu se Nejvyšší správní soud nezabýval.

Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal napadené opatření obecné povahy v rozporu se zákonem, návrh ve vztahu k navrhovatelce jako nedůvodný zamítl (§ 101d odst. 2 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení má oporu v § 101d odst. 5 s. ř. s.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. listopadu 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu